

Brev från anställningsnummer 569

Anonym

Vår historia finns inte i offentliga sammanhang, bara i enstaka bokhyllor, vissa tidningar och i arkiv. Frånvaron av arbetarklass i allt det som är offentligt gör majoriteten av världens befolkning osynlig.

Istället finns där småbourgeoisens eklektiska manifestationer, med den materiella basen i svallvågorna mellan arbetarklassen och borgarklassen.

De uppfyller allt, därför att de utgör det skikt av mänskligheten som administrerar klassförtrycket. Normen är medelklass. I sig konstituerar de ingen klass, för sig gör de det. Tjänstemän, chefer på alla nivåer, journalister och dylika, parti- och fackbyråkrater, läkare m.fl. har genom sin roll och funktion inom produktionen (av både mer- och bruksvärden) de två rollerna, som inte på något avgörande sätt kolliderar med varandra, övervakning och repression. Det är dessa uppgifter de utför åt borgarklassen. Detta är deras roll och funktion i samhället, det som garanterar dem deras existens; administration av utsugningen av arbetarklassen. Därför är normen medelklass.

Medelklassen är den perversa norm som blivit upplyft till dygd. Deras moral är den som samhället uppfostrar den enskilda efter, från början av livet till slutet. Vi ska bete oss efter vad som är rätt. Och i denna tidsepok vi lever i nu är rätt det som syftar till att inte göra motstånd. Historieskrivningen som är upplyft till sanning saknar konflikt. Det som tvingas in som kunskap har inte målet att krossa detta orättvisa samhälle. Istället är samförstånd det som är den röda tråden i medelklassens moraluppfattning, och det är den som de tålmodigt indoktrinerar oss med, fackbyråkratin, lärarkåren, psykiatrin och andra som tillsammans utgör medelklassen. Det spelar ingen roll hur dessa människor röstar, vad de läser, vilka dom umgås med, hur de än tvingas att emellanåt se verkligheten, det spelar ingen roll. Allt de tar in kommer de att försöka passa in i sin samförståndsanda och tvinga det på oss andra. Den enda delen av medelklassen som är ärlig i sitt uppsåt är polisen. De skyddar detta samhälle och den privata egendomen med sina liv. De försöker inte ens tvinga in oss i någon anda av människokärlek, naket utövar de makten, som skjuter ut från borgarklassen som kollektiv, och skäms inte för det. Där gäller inte medelklassens moraluppfattning, dessa är undantagna den och själva upphöjda till en räddande status.

Det är medelklassen som ser gott i alla människor, eftersom de behöver stycka upp världen i gott och ont, precis som beordrat från dom som tagit dessa repressiva administratörer i sin tjänst. De är alla personligt ansvariga för varenda handling de företar sig. Det innebär att vi riktar det kravet, och hotet, mot dom, ni är ansvariga. Skyll inte ifrån er. Ni skapar lagarna, ni upprätthåller dom, ni fattar beslut och ni trycker ned arbetarklassen – ni är ansvariga, personligen. Eftersom ni är delaktiga i exploateringen av mänskligheten ska ni också ta det ansvar som var och en av er är skyldig att ta.

Människokärleken håller ni högt. Det är en del av eran moral. Ni har satt kärleken till den nästa på piedestal och med det även förbjudit motstånd. Vem skjuter sin chef när hon fått lära sig att även han är en människa lika mycket värd som alla andra? Vem kastar en bomb på en hop delegater från Internationella Valutafonden när hon endast ser människor av kött och blod lika fångna i ett system som hon själv?

Kollektiv kamp börjar på arbetsplatserna, på gatorna och i bostadsområdena. Där vi arbetare finns, där finns gnistan till hopp om en bättre värld. Dock finns det inget som hindrar att deltagare i den kollektiva kampen genomför individuella aktioner, attentat om man så vill, mot de som slagit kollektivet i bojor. Dessa ska endast ha klart för sig att det är också kollektivet som sedan har rätten att fördöma och bestraffa för de individuella handlingarna.

Medelklassen kan inte agera kollektivt, de har inte förmåga att organisera sig som en enhetlig klass. Ändå, tycks det åtminstone, som om att de agerar så. Det antagandet är falsk. De är individer som utifrån sin roll agerar, självständigt tänkande varelser som därigenom har vunnit den respekten att anses vara ansvariga för sina handlingar. Något annat förtjänar de ingen respekt för.

Medan de fortsätter att pumpa ut sitt gift arbetar vi. Något annat finns inte för oss. Arbete. De har endast sina liv att förlora, vi våra bojor.

Det Anarkistiska Biblioteket

Anonym
Brev från anställningsnummer 569

<http://sovversiva.wordpress.com/2009/07/04/brev-fran-anstallningsnummer-569/>

sv.theanarchistlibrary.org